et aeg ei olle tulnud? Kaebamised ning kurja sõñumid kaswawad iggapäw teie peale suremaks. Miño nõu olleks, söbra kombel räkides: tulge miñoga ühhes jallapealt kuñinga ette, enne kui armo-aeg otsa löppeb; sest törkumine ning pikkem aea wiwitamine ei aita teile middagi; teie wölla-wak on kuhjaga täis! Paljo, wägga paljo kaebamisi teie ülle on kuñinga körwa ette töstetud; täña kutsutakse teid kolmatkorda; kui teie selle kutsmise peale ei tulle, siis mõistetakse teid seadust möda, ilma järrelkuulmata, surma. — Kunningas saab kõige söawäega seie tullema, teie kindlat mõisa ümberpiirama, et keddagi sisse egga wälja eñam ei pease; ja teie lähhete naise ja lastega, ello ning warraga ühhestükkis ukka. Kuñinga wolli eest ei pease teie pöggenema; sepärrast on kõige targem nõu: tulge hääl kombel kohto ette. — Kawwalust ei olle teil, Juñal täñatud! pudu; teie sate ennast sest wörgutusest lahti peastma, nõnda kui enne sedda suremast kimbutusest peastsite ja oña waenlased äbbi sisse saatsite.« — Reinowadder ütles: »armas lellepoeg, teie nõu on kidowäärt. Julgest tahhan ma tulla öiguse otsust nõudma, ja lodan, et kuñingas mulle armo saab näitama; teña teab, mis suurt kasso ma teñale sadan, agga ta teab ka, kudda teised issandad mind sellepärrast wihkawad. Ei wõiks miñota kuñinga aujärg üllesseista! Ja kui olleksin kümmekord rohkemine eksinud, siiski tean, et kui teña silma watan ja teñaga saan räkima, siis löppeb ta wihha otsego

kewwadine luñi päwa paistel! Kuñingal kül paljo sullasid ning nõuandjaid, agga tarka meelt ja nõu ei olle paljo kellegilt leida. Kus ial tarka nõu pudub, peab Reinowadder neid juhtima; muido on sureissandade koggodus üks juhhiwitsata wanker. Mitto wihkab mind selle önne pärrast, mõñi jälle mu asja pärrast, ja üks tossin mo suremaid wihhamehhi on praego kuñinga jures koos, kes mulle surma on wandunud. Kuis sudan üksipäinis ulga wasto seista? Sepärrast kartsin tännini tulles. Agga siiski lähhen ennemine asja kohto ees selletama, kui et sest miño naise ning lastele middagi kahjo wõiks sündida. Armas Ermelina, kallis loomake!« — ütles Reinowadder oña abbikasale — »kandke truiste oolt laste eest, ja wadake et kurniwissates teine teist kaikaga pähhe ei pudu! Kõige eñamist pallun teid norema pojakese Reino järrel wadata; teñal on keñad ambad suus ja iggapiddi issa-kujjo ning kombed, lodan temmast ükskord mehhe sawad; ja siin on mo poeg Rossel, weike wörruke, kedda nisaña armsaks pean! Ta oskab auduwa linno alt muñad warrastada, et lind sedda tähhele ei pañe. Tehke lastele iggapiddi meele hääd ja kaitsege neid kahjo eest! taggasi tulles tassun teile kõik waewa ning oolekandmise kätte.« Seddawisi naist manitsedes jättis Reinowadder jummalaga ja töttas Irmabbemega miñema.

Teed käies ütles Reinowadder määrale: »Mo kallis lellepoeg ja söbber! pean teile tunnistama, mis

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1119